

VRŠOVICKÝ

9/2021

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

Prázdniny končí a já začínám být nervózní z nástupu do školy (jsem učitelka v ZUŠ). V září začíná náročné období a to pojede až do Vánoc. Nicméně Vánocemi to ale nekončí, leden je také náročný,

protože končí pololetí, a dále jaro je také náročné, protože to zase bývají soutěže a koncerty dětí a práce se nezastaví až do konce června. Jsem nervózní, protože vím, že bude zase perných deset měsíců tvrdé dřiny. Mám z toho stažený žaludek. Ach Bože, dej mi sílu!

V minulých dvou letech byl sice lockdown, na jednu stranu domácí klidové období, na druhou stranu to bylo nervózní období právě kvůli domácí výuce a nebylo lehké být se všemi členy domácnosti pohromadě. To si nevyberete, pořád se něco děje a člověk není nikdy úplně v klidu.

Kdysi jsem četla knihu „Moc přítomného okamžiku“. Tenkrát jsem si poprvé uvědomila, že si neumím užít chvíli či den, který právě je, pořád myslím na to, co bylo, nebo na to, co bude.

V současnosti je mi víc jasné, že trápit se minulostí nemá smysl, to už změnit nemůžu, a bát se budoucnosti taky nemá smysl, protože budoucnost vytváří přítomnost, kterou si plně uvědomujeme.

Pro mne je to ale věčné téma. Ráda se utěšuji modlitbou a Božím slovem. Na mysl mi přišly tyto krásné verše: Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trá-

pení. Matouš 6, 34. Nebo další povzbuzující verš, když se na mne valí spousta práce: Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Matouš 11, 28. Nebo: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Římanům 8, 31.

Pane Ježíši, prosím o požehnání pro tento školní rok. Požehnej, Pane, dětem, aby se jim ve škole dobře vedlo, aby dostávaly jen dobré známky, abys jim dal poznat dary, které od Tebe dostaly, mohly je rozvíjet a používat k Tvé slávě. Prosím o učitele, abys jim dal lásku k dětem, trpělivost a radost z dobře odvedené práce. Pane, požehnej rodičům láskou a trpělivostí, dej jim sílu, aby mohli své děti vychovávat a milovat v důvěře k Tobě.

Ty, Pane, máš vše ve svých rukou. Nemusíme se ničeho bát. Amen.

Dana Krausová

MODLITBA KE DNI KNÍŽETE VÁCLAVA

Bože, Pane celého světa a Králi pokoje!

Před tvou tvář dnes myslíme na českého knížete Václava. Děkujeme ti za jeho víru, zbožnost a úctu, s jakou slavil bohoslužbu a vzdával čest tvému jménu. Věříme, že tebe může oslavovat a chválit navěky v nebi se zástupem tvých věrných svědků a mučedníků. Děkujeme ti za jeho příklad, že slyšel Ježíšovu výzvu ke konání skutků milosrdenství, a pomáhal trpícím a strádajícím v jejich nouzi. Děkujeme ti, že jsi mu dal sílu z tvého Ducha, aby překonával dobrem nenávisť, soucitem tvrdost, vzděláním neznalost a smírem napětí a spory. Modlíme se za svoji zemi a za náš stát, který v počátku utvářel kníže Václav. Dej moudrost, prozíravost, poctivost a odvážnost těm, kteří stojí a budou stát v čele našeho státu. Ať národy a všichni lidé hledají vzájemné porozumění, sblížení a usilují o přátelské soužití. Svým Duchem veď nás křesťany k jednotě v Kristu, ve kterém se můžeme navzájem poznávat a přijímat jako bratři a sestry, patřící tobě – našemu jedinému společnému nebeskému Otci.

NEDĚLE V ZÁŘÍ

XV. neděle po svatém Duchu

5. září 2021

Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. (Žalm 119,1)

První čtení: Izajáš 35,4–7a

Druhé čtení (varianta I): Jakubův 2,1–5

Druhé čtení (varianta II): Jakubův 2,14–18

Evangelium: Marek 7,24–37

XVI. neděle po svatém Duchu

12. září 2021

Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. (Žalm 121,1–2)

První čtení: Izajáš 50,4–9a

Druhé čtení: Jakubův 3,1–12

Evangelium: Marek 8,27–38

XVII. neděle po svatém Duchu

19. září 2021

Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť. (Žalm 141,2)

První čtení: Jeremjáš 11,18–20

Druhé čtení: Jakubův 3,16–4,3.7–8a

Evangelium: Marek 9,30–37

XVIII. neděle po svatém Duchu

26. září 2021

Budou se bát Hospodinova jména pronárodů, tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. (Žalm 102,16–18)

První čtení: Numeri 11,16.24–29

Druhé čtení: Jakubův 5,13–20

Evangelium: Marek 9,38–50

Knížete Václava úterý 28. září 2021

Blaze tomu, kdo má pochopení pro nuzného, Hospodin ho ve zlý den zachrání. (Žalm 41,1)

První čtení: Moudrost 4,7–9.13–16

Druhé čtení: Římanům 8,35–39

Evangelium: Jan 12,23–26

Joz 21, 1-2a.14-17.18b

Ef 6, 10-18

ev. Jn 6, 56-69

KE KOMU BYCHOM ŠLI...

Petr odpovídá na Ježíšovu otázku, zdali i jeho nejbližší žáci, z nichž mnozí se začali nad Ježíšem pohoršovat, chtějí odejít: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten svatý Boží.“ To je apoštoloва odpověď, která je zároveň vyznáním víry v Ježíše. Je nás tu dnes malý hlouček. Početný možná stejně či podobně jako ten, který zůstal Ježíšovi poté, když mnozí z těch, kteří s ním dříve byli, odešli. Kam šli ti ostatní – nevíme, Bible říká, že od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Často nevíme proč přestali chodit s Ježíšem ani ti, které jsme byli zvyklí vídat okolo sebe v kostele, ve společenství církve, a najednou jsou pryč: zemřeli, odstěhovali se, rozzlobili se na nás nebo na někoho jiného z církve, rozzlobili se na církev? Nevíme, Bůh to ví. Se zájmem se dívám na staré fotografie z časů, ve kterých ještě i naše husitské kostely byly plné – obrázky z církevních slavností, biřmování, křtů, bohoslužeb: zástupy lidí, mnoho dětí mezi nimi, a já si při tom kladu otázku: „Kde jsou všichni ti lidé? Kde jsou děti a vnoučata a pravnoučata těch, kteří na těch zažloutlých fotografiích, byly tehdy dětmi?“ Ale o tom jsem hovořit nechtěl. Církev bývá plna vzpomínek na minulost, o které se domnívá, že určitě musela být kvalitativně lepší než aktuálně prožívaná přítomnost. Toho vzpomínání bývá někdy tolik, že si proměňujeme církev ve skanzen odešlých časů a lidí, že zapomínáme žít přítomností a přehlízíme potřeby i té hrstky

živých a účastných na životě církve. „Pane, ke komu bychom šli?“ To Petrovo slovo je zvolání veliké víry. Tituluje v ní Ježíše Pánem. Pán je Bůh, Stvořitel nebe a země, spravedlivý soudce a milostivý Spasitel. Petr se ve svém zvolání vyznává z víry v Krista: „Mnozí odešli, ano, ale my jsme uvěřili a poznali, že jsi Pán, ten Svatý Boží.“ V takové Petrově víře není kam jít jinam, nežli za Kristem. Nemá cenu hořekovat nad někdejší „slavnou“ minulostí, kdy nás, „kteří s Kristem chodíme“, bylo mnoho, nemá cenu hořekovat nad zástupy těch, kteří odešli, přemýšlet, po jakých cestách se ubírají. Petr nic z toho nedělá. Vyznává svou víru v Ježíše, o kterém ví, že u něho jsou slova věčného života. Ve své víře si musíme v plné vážnosti jeden každý z nás položit otázku, která od celku míří k jednotlivému: „I vy chcete odejít?“ ptá se Ježíš. Ježíš oslovuje zástupy, ale cílí na jednotlivce. Je to podobná otázka, jako když se ptá: „A za koho mě pokládáte vy?“ I v odpovědi na tuto otázku je nejaktivnější z učedníků Petr: „Ty jsi Mesiáš, Kristus,“ odpovídá. Nezkoumejte, říká Ježíš, víru, cesty a přesvědčení druhých. Zkoumejte sami sebe, svou cestu, svoji víru, své přesvědčení. „Za koho mě pokládáte?“ a „I vy chcete odejít?“ jsou dvě pro víru zcela zásadní otázky. Odpovědět máme každý sám za sebe, nepokukovat kradmo po tom, jak odpoví náš soused, kam odešel ten, který ještě nedávno seděl ve stejné kostelní lavici jako já.

Petrova odpověď stojí za podrobnější výklad. Petrem užití oslovení Ježíše jako Pána jsem už zmínil. Je to starobylé a první vyznání Ježíše jako Krista: Ježíš je Pán – Ježíš je Kyrios, Panovník. Ve ztotožnění Ježíše s Pánem, přičemž Pán je Bůh, vyznává Petr svou víru v to, kým mu Ježíš je a co mu tato víra dává: slova věčného života. Vyznávám já, kladu si otázku uprostřed své církve, Ježíše jako Pána? Je mi Ježíš skutečně Pánem. Jestliže ano, tak jsem tu správně, kam jinam bych šel, říkám si s Petrem i Pavlem, jsem u zdroje, u pramene, zřídla, které vyvěrá k věčnému životu. Uvěřil jsem a poznal jsem, že Ježíš je svatý Boží, tak vyznává Petr a spolu s ním i hrstka těch, kteří zůstávají v církvi. K tomu, aby člověk ve společenství církve zůstal, je taková víra nezbytná. Nic, žádná sebevznešenější idea ani myšlenka ji nemůže nahradit, žádná jiná pohnutka nemá pro setrvání uprostřed církve zásadnější význam, nežli vyznání, že Ježíš je Pán, tedy živý a uprostřed církve přítomný Bůh. Když jsme v církvi proto, že je nám v ní dobře, odejdeme z ní, když nám v ní (a z ní) bude zle. Když jsme v církvi kvůli druhým lidem, odejdeme z ní, jestliže ti druzí odejdou, když jsme v církvi proto, že nám něco dává, odejdeme z ní, když nám dávat přestane, když jsme v církvi proto, abychom jí něco dali, odejdeme z ní, až jí nebudeme mít co nabídnout. Nic z řečeného nás v církvi nemá moc udržet, ani tradice, ani rodinné vazby, ani přátelství. To, co nás v církvi drží je víra v Ježíše jako Vzkříšeného Pána. Kam bychom jinam šli, kde bychom se s ním mohli potkat? Vždyť církve je jeho domem – Kyrios oikia – kyriaké, Kristův dům. Domy, příbytky, obydlí, mohou mít celou řadu podob. Církve jako dům Kristův

z této různorodosti vyjmuta není: jednou je to chatrč, jindy palác, někdy obílený hrob, vzpomínaný skanzen a muzeum, jindy lazaret, škola, školka, blázinec, někdy chlév pro dobytek, jindy zase smuteční síň. To všechno může být církev proto, že je tvořena lidmi. Dávno jsem ztratil iluze o církvi, že by byla něčím lepším a výjimečnějším, nežli kterékoliv jiné lidské sejití. S odstupem času a s roky odžitými v církvi rozumím jejím sekulárním kritikům, kteří v ní vidí zájmový spolek srovnatelný s kterýmkoliv jiným, byť by to byl Klub zahrádkářů. Proč by v ní měli vidět něco víc, když nevidí Ježíše jako Vzkříšeného Krista a Pána? Bez něho rázem církve přichází o svou exkluzivitu. Jenom víra v něj může proměnit nás křesťany i církve, kterou jsme. Ve škole nás učili: „jaké si to uděláte, takové to budete mít.“ To platí i o církvi: je taková, jakou ji tvoříme my lidé – tedy je stejně jako my chybuující, selhávající, prostoupena kdejakou špatností, a přece s Kristem v jeho Duchu vítězná a vítězí: tehdy, kdy i ve své bídě a v ponížení se vztáhne ke Vzkříšenému a řekne: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života!“

Amen

*Kázání o XIII. neděli po svatém Duchu 22.
8. 2021 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ZÁŘÍ

5.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
10.9.	pátek	18 hod.	zahradní slavnost - sborové barbecue	studio MANA / zahradka před kostelem
12.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
19.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24.9.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
26.9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29.9.	středa	19 hod.	Lékař vyslán na měsíc - večer z tvorby básníka a lékaře Aloise Volkmana	Divadlo MANA

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA

Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

PROČ SE OČKUJEME PROTI NEMOCEM

Zkuste si vzít krajíc chleba, polít ho vodou z vodovodu, projet se s ním po kuchyňské lince nebo dole po linoleu, krajíc dát do sklenice a pomocí igelitu a gumičky sklenici neprodyšně uzavřít.

Za den nebo dva uvidíte, kolik rozmanitě barevných plísňových kolonií na něm vyrostlo. Tohle je svět, ve kterém žijeme, tohle dýcháme. Všude kolem nás jsou neviditelné spory plísní, jsou zde bakterie, viry, s každým nádechem a s každým soustem potravy je do sebe dostáváme. Naneštěstí nelze tělo člověka neprodyšně uzavřít. Dýcháme, vydechujeme, jíme.

První obranou je kůže, pokud není poraněná, funguje jako hradba. Žaludek obsahuje žaludeční šťávy, jejichž pH je 1, tyto šťávy jsou tak kyselé, že umí rozpustit hřebík (ale nezkoušejte prosím). Většina těch plísní a bakterií a virů prostředí žaludku nepřežije. Jsou ale důležité výjimky: virus hepatitidy A proniká do těla skrze trávicí trakt.

V plicích funguje řasinkový epitel, který vrstvu hlenu žene stále směrem vzhůru. Jak do bažiny se v něm polapí vdechnuté plísňe a bakterie. Pak pliveme nebo polykáme.

Pokud přece jen dojde k proražení první linie obrany, následuje druhá linie obrany, v krvi máme bílé krvinky, které umí neuvěřitelné věci: rozpoznat vlastní buňky od cizích. Jak policejní patroly prochází ulicemi našeho těla, kontrolují občanské průkazy a když naleznou cizí bakterii nebo virus, pohltí je. Prudce reagují i na cizí buňky transplantovaných orgánů, dokonce i na cizí chemikálie. Nic ale nefunguje dokonale, bakterie *Streptococcus pneumoniae* umí pokrýt buněčnou stěnou svou plasmatickou membránu a tak skryje membránové proteiny, které by ji mohly prozradit, *Mycobacterium tuberculosis* se ochotně nechá pohltit, ale uvnitř fagocytu přežije a je zde schopna se množit. Policisté navíc občas přehlédnou i vlastní zdivočelé rakovinové buňky.

Kdo jste se kdy řízli nožem, vidíte jejich práci přímo: do místa prolomení hradeb se stahují obránci, bitevní pole rudne, zvyšuje se teplota, odtud i slovo zá-nět, inflammatio, tam ty plameny, flames, slyšíme dobře. Tekutina z krevních kapilár prosakuje do tkáně a způsobí otok. Hnis jsou mrtvé bílé krvinky se zabitými nepřáteli, proteiny a tekutina z krevních kapilár.

Třetí linií obrany je specifická obrana, nejinteligentnější a nejsložitější. Nepřátelský virus nebo bakterie není jen zabita, je rozsekána a její části jsou představeny dalším buňkám imunitního systému. Tyto buňky jsou jak továrny, která nyní začnou ve velkém vyrábět protistřely přesně proti tomuto druhu útočníka, informace o útoku bude navíc v těle uložena na mnoho let, někdy až do smrti. Výsledek je famózní, říkáme mu sekundární imunitní odpověď. Pokud dojde k další vlně útoku stejným virem nebo bakterií za rok nebo za deset let, protiofenzíva lidského těla bude zničující, bude mnohem rychlejší, masivnější a potrvá déle než při prvním útoku.

Na tomto je založena myšlenka očkování. Škodlivé bakterie usmrtíme, rozsekáme, dnes již injikujeme do těla očkovance jen jejich neškodné kusy. Nebo inteligentněji, jak v případě

covidu, vytvoříme plán na výrobu jedné součástky viru, a tento plán injikujeme do těla. Tělo si tu součástku vyrobí, osahá, pochopí, že je cizí, a buňky imunitního systému součástku dopraví do továrny, kde se proti covidu začnou vyrábět přesně cílené protistřely. Pokud v budoucnu dojde k napadení člověka covidem, obranná reakce těla bude rychlá, masivní a tělo se ubrání.

Takto jsme všichni v dětství

šesti nemocem: záškrtu,

infekční žloutence

dětské obrně a

mocněním

bakterií Ha-

influenzae

M M R

s p a l -

p ř í u š -

zarděn-

Dřív se

choroby

Dnes,

očkova-

neumírá

nus, ani na

Zneškodněné

předhodíme lid-

si je osahá, vytvoří

padě reálného útoku

Vakcinace proti viru SARS-

covid-19 je variací na dané téma. Vakcínu jsme vyrobili velmi rychle a dobře.

Není v tom žádná esoterika.

Není to proti žádnému křesťanskému principu. Naopak, nenechat se je proti pátému přikázání "Nezabiješ", která platí i vůči vlastní osobě.

Je to jedna další vakcinace na jednu novou nemoc.

Než jsme vyrobili vakcínu, na covid-19 zemřelo celosvětově čtyři miliony a u nás třicet tisíc lidí. Díky vakcinaci se daří nemoc zvládnout.

Nechat se očkovat proti covid-19 není otázka politiky nebo náboženství nebo filosofie nebo vysoké vědy nebo sociologie nebo rozhlasových diskusí nebo televizních debat, je to otázka gymnaziální biologie.

Nechte se.

Marek Orko Vácha, římskokatolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog, spisovatel a skaut

dostali vakcinaci HEXA (proti tetanu, černému kašli,

typu B, přenosné

invazivním one-

způsobeným

emophilus

typu B) a

(p r o t i

ničkám,

nicím a

k á m).

na tyto

umíralo.

d í k y

ní, se už

ani na teta-

černý kašel.

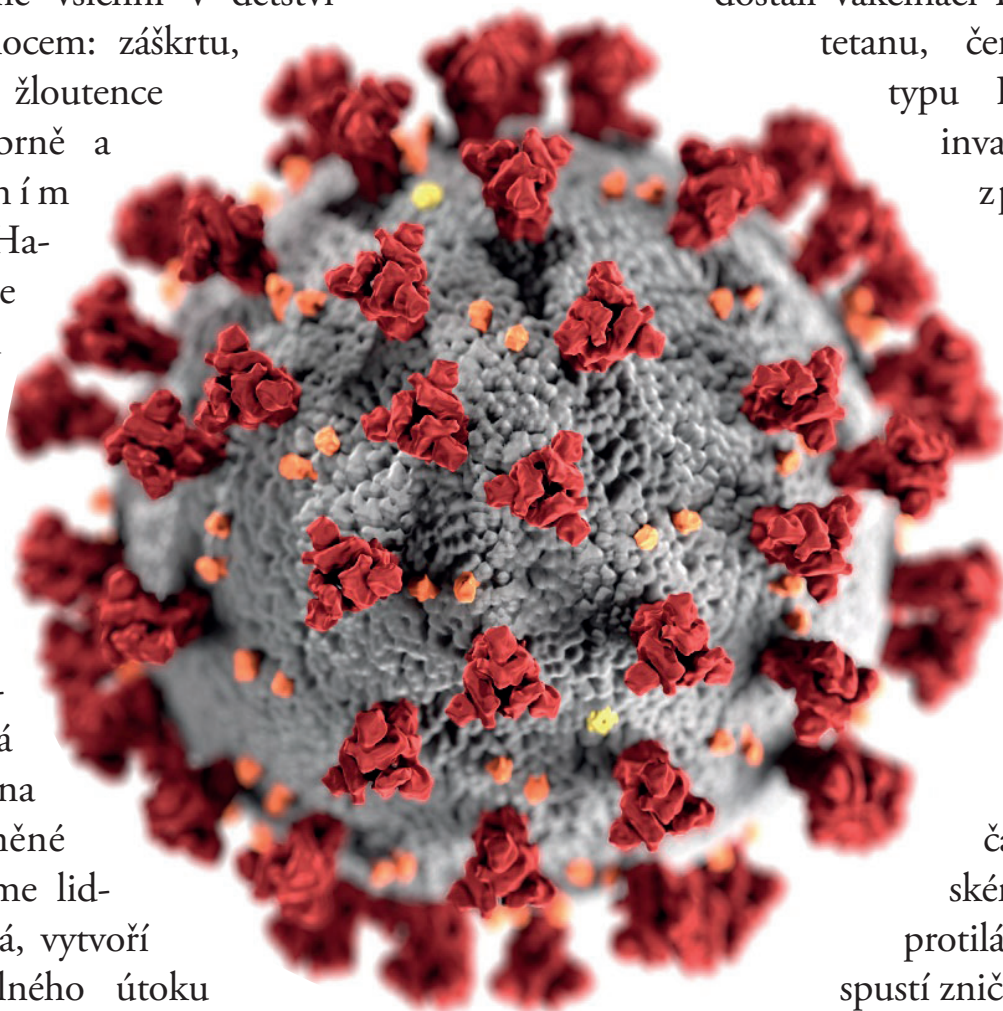
části nepřátel

skému tělu, to

protilátky a v pří-

spustí zničující palbu.

-CoV-2 způsobující nemoc

Z DĚKANÁTU NA DĚKANSTVÍ - DOKONČENÍ

Pokračujeme dále a naše oči bloudí po verších Bible i básníků, epitafech, které jsou vepsány jako motta na mramorové desky sklapnuté nad stránkami vydaných životů. Ohromná bibliotéka. Jejými vyrovnanými řadami mě provází laskavý a zkušený knihovník, knihvazač a knihomil.

„Ani nevím, že tu odpočívá také starý...“ Málem jsem vykřikl překvapením. „Toho humor nikdy neopouštěl, anekdotami jenom sršel.“

„Ale život přitom zrovna lehký neměl,“ doplnil můj společník.

„Rád jsem se s ním potkával.“

„Kdybyste viděl, kolik se s ním přišlo potkat lidí naposled!“

Představuji si, že on každému připomenul nějaký dobrý vtip či anekdotu, takže jeho smrt nikdo nemohl brát vážně. „Prosím vás, to už jsou tři roky, co umřel pan V. z Otvovic?“ Nechci zase já uvěřit vytesanému letopočtu. „Já byl tenkrát u nich okamžitě, po náhlé nevolnosti padl v kuchyni.“ Před očima se mi odvíjí živé záběry: zpocení klečícíme nad ním na zemi a se synem se střídáme v masáži srdce a v dýchání z úst do úst... Injekce... a mezi tím vzlykot manželky, jímž jsou ty záběry přímo ozvučeny.

„Byl to člověk jako hora,“ končí mé filmové promítání pan děkan. Hora, která přese všechno musela k Mohamedovi.

Rodina K. ze Zákolan. „Pamatujete, co se natrápil pro svůj obličej zjizvený po spáleninách?“ Jak jsou zanedbatelné a pomíjivé tyhle mindráky před žářem krematoria.

Zde spí svůj věčný sen – stojí na průčelí pomníku o několik hrobů dál. „Vidíte, a bez prášku nemohl usnout. Já už nevěděl, jaké hypnotikum nasadit na jeho bezesné noci. Nic nezabíralo.“

„Vy nevíte, v jakém žil manželství? Jenom kvůli dětem, přece... Málo kdo byl trpělivější a snášenlivější,“ poopravuje můj názor ten, který bezpečně ví, kdo čí památky „nikdy nezapomene“, aniž to dává vtesat do mramoru.

Rodinná hrobka Jeřábkových z Buštěhradu: MUDr. Jeřábek starší a MUDr. Jeřábek Quido – otec a syn. Kdysi si předali svou klientelu a už jim oběma skončila ordinace, která – zdálo se, nikdy nekončí. Svůj obvod postoupili dalšímu potomkovi. Ale sem za nimi přicházejí ještě vděční pacienti.

Připadá mi, jako bychom zavítali ne na hřbitov, ale na zvláštní abiturientský sjezd všech ročníků a tříd, a pan děkan mě představuje těm a ty, s nimiž jsem se nemohl znát, které jsem nezastihnul a společně si vyprávíme s těmi i o těch, s nimiž jsme oba prožili hodiny dobré i zlé. Ožívají mrtví a setkávají se s živými, sousedé, rodáci a známí, rolníci, skláři, mlynářští, celé rody a generace se proluly a střetly ve vzácném z nebesestoupení. Ožili lidé, kteří se milovali i nenáviděli, pomáhali si i ubližovali, pronásledo-

POVÍDKA

vatelé i pronásledovaní, šlechtní i podlí, ztroskotanci i kapitáni životní plavby, zástupci třídy vládnoucí i utlačované, dovládnuvší i zapomenuté. Sešli se na tomto prostranství absolventi života. Prošli lavicemi škol i kostelů, soudních síní i čekáren, lavičkami návsí i domácích zahrádek. Mají tu pernou školu za sebou. A hodnotíme-li něco skončeného, díváme-li se od konce, žasneme, jak z této ohniskové vzdálenosti se podstatné mění v nepodstatné, principiální v malicherné, statky v ostatky. Škoda, škoda, že takto nastavenou optikou nesledujeme svůj život dříve.

Odcházejí z budečského klidu po vymřeni, uvědomil jsem si, jak silnou trpíme krátkozrakostí. Nedohlídajíce na konec, podléháme optického klamu svého životního nekončena.

*Přes ostnaté dráty modřínů vtáhl
do zahrad.
S každým listem
prožívá své zalehnutí
s každým prázdným košem svoji
neplodnost
s každým ohněm
svoje upalování.
Už vtáhl do zahrad
do našich zahrad getsemanských a
jsme mu vydáni
bez milosti.*

*Úvozová polní cesta
s příběhy kroků kol a kopyt.
Jsi jejich pamětí.*

*Záložko krajiny
mezi dvěma stranami obzorů.
Kdy je budeme znát nazpaměť?*

Alois Volkman

SBOROVÁ DOVOLENÁ BOJKOVICE 2021

Ani jsme se nenadáli, rok se sešel s rokem, a nás opět čekala tradiční dovolená členů Husova sboru ve Vršovicích a jejich přátel. Loni jsme vyhlíželi osmnáctý ročník, který se letos stal, díky Bohu, skutečností. Plnoletá sborová dovolená se tentokrát konala v krásném prostředí Bílých Karpat na česko-slovenském pomezí. Základnou se nám stal internát církevní střední školy v městečku Bojkovice, několik kilometrů od Uherského Brodu. Co se týká kvality ubytování, byl letos nastaven vysoký standard. Čisté, útulné pokoje, každý opatřen křížem a Biblií, dokonce hned několik společenských prostor, kde mohly probíhat večerní ztišení nad Božím slovem, kterým stejně jako v minulých letech, prováděl bratr farář Frýdl. Společným tématem nám byl výklad proroka Jonáše. Vzpomínku jsme věnovali bratru Mirkovi Svobodovi, který s námi na dovolené po léta

jezdil, ta loňská pro něho však byla tou poslední. Dny byly zasvěceny společným nebo individuálním výletům v nádherné krajině hor, lesů a strání. Co všechno jsme viděli? Proslavené Luhačovice s pramenem Vincentkou, poutní místo Malenisko, taktéž s léčivým pramenem, rozhlednu na Lopeníku, odkud je to na Velkou Javorinu na dohled. Navštívili jsme též "bohyně" na Žítkové, kde jsme zavzpomínali na komponovaný večer u nás v divadle o tomto - dnes již hisotrickém - fenoménu. Někteří z nás se vydali po stopách Jana Amose - navštívili všechna jeho možná rodiště: Nivnici, Uherský Brod i Komňu. Zkrátka: program byl pestrý, strava výborná, společnost přátelská. Pro velký úspěch jsme všichni souhlasili, že - dá-li Pán - sejdem se zase za rok na stejném místě, budem-li živi, zdraví a při smyslech. Tak si pište do kalendáře raději již teď, že příští sborová dovolená vršovických husitů, bude od 6. srpna 2022 v Bojkovicích na Jižní Moravě.

David Frýdl

Miluju ateisty. Jak oni roztomile lpějí na své materialistické víře a jak se durdí, když jim chce někdo odporovat pomocí ubohých nevědeckých argumentů. Ti tolerantnější už mi trpělivě vysvětlili, jak velký třesk dal vzniknout našemu vesmíru, a jak se to pak všechno rozjelo, chaos pozvolna mizel a dění dostávalo obdivuhodný řád, a to pokračovalo a pokračovalo, vznikl i zárodek života, z něhož se posléze vyvinul i onen tolerantní ateista, který mi to vysvětlil. A já připouštím, že ano, tak to skutečně mohlo být.

(V tu chvíli Anděl Mluvčí letěl náhodou okolo a jen lehce pozdvihl obočí. A letěl dál.)

Už jen pár drobností bych potřeboval dovysvětlit, aby se ze mě stal vnímavý ateista. Ten zmíněný třesk uznávám, jen bych potřeboval vědět, proč to třesklo? Důvod toho třesku mi zkrátka pořád není dost jasný. Třeba to třesklo jen tak, bez důvodu, říkám si. A pak už jen miliardy náhod do sebe zapadajících utvořilo vesmír, a jako by toho nebylo dost, v tom vesmíru začaly další miliardy náhod utvářet život ... Jak jednoduché! I to už vím. Ne sice přes-ně, jest o tom řada teorií, ale o těch ribonukleových kyselinách, proteinech a bílkovinách jsem byl informován (aniž bych pochopil, o co vlastně jde) a tomu, že život vznikl z neživé hmoty, věřím.

Ostatně už v Bibli stojí, že člověka uhnětl Hospodin z prachu země a vdechl do něj život. Když jsem se kdysi dočetl, že živá hmota má možná původ v mastných kyselinách jílu, pokejval jsem hlavou. Že by počátek života se zrodil z hlíny, jak naznačuje Starý zákon? Kdyby tam stála stať o deoxyribonukleových kyselinách, nemuseli by to židovští nomádi třeba ani pochopit. Věděli, co potřebuje velbloud, aby živ byl, vyznali se i ve výrobě stanů, ovládali řadu dalších užitečných věcí, ale chemický vzorec vzniku života by jim toho moc neřekl. Vysvětlení, jak bylo podáno v Bibli, se tehdy pochopit dalo.

Když si člověk napíše do internetové kolonky heslo Vznik života a klikne, ocitne se náhle uprostřed velkého dobrodružství. Těch výkladů jak to mohlo být! Na kterýkoliv z nich bych ochotně přistoupil, stačilo by jen, aby byl nějak dokázán, což se zatím nestalo. Pořád jsou to domněnky. Ale i kdyby bylo vědecky prokázáno, co je dnes hypotézou, pořád by mi scházelo to vysvětlení, kterým vás nepřestávám unavovat: jestli se tou evolucí nenaplní nějaká koncepce, na kterou jaksi nemáme tykadla. Jenže vysvětlujte to někomu, kdo je přesvědčen, že člověk má tykadla na všechno. Spokojil bych se s jediným nevyvratitelným argumentem, a mí materialističtí přátelé by měli o jednoho otravného pochybovače míň. Jenomže oni se svou pevnou vírou ve vědu, s vírou, kterou jim nikdo nebere, protože věda je úžasný vrchol lidského myšlení, jednají mnohdy, jakože co není vědecky dokázáno, neexistuje. Někdy si říkám, že když už tak svědomitě trvají na vědeckých důkazech, měli by to, nač nejsou důkazy, alespoň připustit.

Jiří Suchý

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.